

Временно се пренасяме в Кайро, Египет. Град, безспорно обвързан с историята на света - към някои от най-безспорните символи на която сега погледите на Трой и Селесте Годхънт се бяха отнесли.

Да, те се намираха в Африка.

И то на една специална сравнително наскоро изградена тераса за туристи, от която изгледът към Пирамидите на Гиза и Сфинксът бе зашеметяващ - малко хора през вековете са имали възможността да наблюдават въпросните монументални чудеса от Древен Египет от *чак толкова* идеален ъгъл.

Но към момента целта на съпрузите Годхънт не бяха тези величествени структури - или поне така те предполагаха, тъй като не бяха напълно сигурни каква точно е целта им. Но имаха теория.

- Дали да не обходим първо този район? - запита се Трой, което допълнително подсказа колебанието за него и съпругата му.

Селесте се замисли за момент, после поклати глава, без да извърща поглед от върхът на Великата Пирамида.

- Не. Тук има достатъчно хора, на които бихме могли да се доверим, че ще ни съобщят ако открият нещо. Като гледам и хора на Амбър вече правят необходимите проучвания.

Тя сведе погледа си към пустинните пясъци, обграждащи Пирамидите и Сфинксът, където имаше поне десетина мъже и жени, облечени по различен начин от обичайните за района местни, туристи и археолози. Личеше си им, че са част от Специалните служби и че в момента изследването на всичко, обвързано с това легендарно късче от Древен Египет не беше обвързано толкова с историята, колкото с откриването на някаква следа по един наболял сравнително отскорошен случай.

- Дали всички не сме на грешна следа? - отново се почуди Трой. - Имам предвид, че явно и ние, и Амбър, сме сметнали за логично саркофага в Африка да се намира там, от където изначало произлиза културата на изработката на предходните - Египет. Но след като нито един от другите подобни саркофази не бе открит на място, което да има нещо общо с тази древна цивилизация... дали не е не по-малко логично, че *дори тук* случаят ще е същият?

Селесте обърна погледа си към него.

- И двамата с теб от самото начало сме наясно, че ще търсим игла в купа сено. Но ако има възможност да започнем от някое място с най-крещяща вероятност да открием иглата... нека да започнем от него. А че очевидните неща невинаги са толкова очевидни е ясно. Затова с теб няма да проучваме най-очевидното, което така или иначе сме обхождали и преди - като Пирамидите, Сфинксът или някой от другите подобни древни паметници в района. Нито ще проучваме онази част от Долината на Царете, в която вече има изявени открития и където така или иначе най-вероятно е изпратен друг екип от Амбър. Не. Целта ни е просто да обиколим тези места и да проверим от далеч как вървят нещата - както правим в момента тук. А след това, все така в инкогнито статута си, да продължим на юг... към още по-неизвестното.

При последните си думи, тя сложи на очите си своите слънчеви очила, които, в комплект със сламената шапка, която дамата вече носеше, несъмнено прикриваха поне донякъде нейната самоличност. А Трой, напълно съгласен с нея, се подсмихна и стори същото.

След това двамата слязоха от тази обширна тераса и се насочиха по посока на Grand Egyptian Museum, в близост до който беше паркиран бял джип - от онези, пригодени за преходи из диви и неприветливи местности. Качиха се на него и, преминавайки частично през Кайро, се насочиха към именно на юг, следвайки Нил по обратната посока на течението му.

Като следваща тяхна стъпка бе предвидена друга митологична местност от Древен Египет - тази на Луксор - но по пътя за натам съпрузите Годхънт си позволиха да направят и някое и друго леко отклонение, за да хвърлят в движение едно око на положението около също много популярни старинни обекти като Серапеума на Сакара, пирамидите на Джосер, на Пепи I, на Сенусрет I, II, III и т.н., гробниците на Хоремхеб, на Меху, на Уатай и др.

И, макар и изградения едва преди няколко години напълно нов път и не по-малко новите му разклонения, свързващи всички тези забележителности на западния бряг на Нил, да помогнаха да Селесте и Трой да се придвижат възможно най-бързо към дестинацията си, когато те най-накрая пристигнаха в Луксор вече беше започнало да се стъмва. За радост, като двама от най-видните млади археолози за втората половина на двадесет и първи век, съпрузите Годхънт получиха достъп до обект като Долината на Царете дори по тъмно - предвождани, разбира се, от други двама от основните изследователи на този район към днешна дата - египтянинът Юсеф Гамал и англичанинът Базил Харингтън.

Трой и Селесте и преди бяха обхождали този район - с изключение на двете съвсем нови гробници, открити съвсем наскоро в най-южната му част. Именно с тях те двамата пожелаха да се запознаят още тази вечер, а двамата ръководители се съгласиха с охота да ги заведат до там.

По пътя за въпросното място съпрузите Годхънт забелязаха още не един униформен по специален начин човек, който несъмнено бе изпратен тук от Амбър и екипа ѝ - за радост всичките въпросни бяха до такава степен задълбочени в изучаването на самите гробници и издирването на конкретен на вид саркофаг, че не обърнаха особено внимание на дошлите на среднощна обиколка из обекта млади археолози. Което, разбира се, докара известно чувство на гузна съвест у самите Трой и Селесте - личеше си, че Амбър им бе имала доверие, че няма да се намесват в случая и затова не бе заръчала на хората си да са нащрек за евентуална тяхна забранена поява.

И така, когато двамата съпрузи и предвождащите ги по-възрастни археолози най-накрая стигнаха до новите две открити гробници, единият от тях - англичанинът - каза:

- Нека още веднъж отбележа, че все още не сме идентифицирали лицата, които са Били положени тук, тъй като не сме достигнали до същинските им гробни камери. Надявам се откриването на самите потенциални саркофази да не са от жизнена важност за вашето разследване.

Селесте и Трой се спогледаха с еднозначни изражения. И за двамата бе ясно, че да открият *нов саркофаг* бе от особена важност за техния случай - не бе никак изключено именно тези съвсем нови тукашни разкопки, подобно на онези при откриването на първите два египетски ковчега, да се явяваха ключовите при откриването на Африканския такъв. Но младите герои не възнамеряваха по никакъв начин да се намесват в работата на своите колеги - а и знаеха, че така или иначе вероятно хората на Амбър щяха да го направят под някаква форма като изследването им достигне до тази зона от Долината на Царете.

Не, тяхната цел все още беше *неизследвания юг...* поне докато при едната от новите гробници не откриха нещо, което потенциално можеше да измени плановете им - макар и пак насочвайки ги на юг.

- Елате тук, тук... - каза със своя интересен акцент египетския професор, повеждайки ги по-скоро към втората гробница, която се намираше само на няколко метра встрани от първата. - Все още не можем да отворим входа на онази, която открихме най-напред - пречи ни срутил се таван. Но тук сме по-близо до сърцевината - елате, елате...

Той и англичанинът поведоха Трой и Селесте през ниския портал и по коридора от другата му страна. Осветлението беше добро благодарение на иновативната техника, благодарение на която специални малки лампички, контролирани и ориентирани спрямо топлината на телата на героите, се носеха плавно от всичките им страни, на няколко метра разстояние от тях - така че наоколо никога да не е тъмно.

Така четиримата достигнаха до друг един каменен портал, зад който очевидно се намираше само частично разчистена и проучена зала.

- Предполагаме, че саркофагът на потенциалния фараон се намира в този край - каза професор Гамал, посочвайки един затрупан от срутване ъгъл на помещението. - И утре ще се опитаме да го открием с помощта на някои от най-кадърните си хора. Надяваме се да се е запазил в добър вид въпреки очевидната нестабилност на сградата, заради която във времето е рухнала тази част от залата.

- Добре сте дошли да присъствате и да участвате в това - покани ги професор Харингтън.

- Благодарим... - каза Трой докато той и жена му гледаха вгълбено във въпросната посока, макар и да не можеха да видят нищо друго там освен тонове натрупани отломки от някогашния таван на залата.

И двамата млади археолози гледаха натам с особено усещане. Случаят със саркофагите и потенциално обвързаните с тях други събития малко или много им се бе отразил на съвсем различно ниво от повечето други хора, които бяха разбрали за него. Още от самото начало - от онази озадачаваща рокада в West Port Hall, довела до изчезването на двама души, Трой и Селесте знаеха, че цялата тази история някак бе преплетена със съществуването на самите тях. Знаеха го, но още не можаха да си го обяснят.

А сега, когато двамата гледаха към мястото, на което потенциално се намираше един от двата оставащи саркофага на континентите, телата им потрепваха по дори още по-трудно обясним начин. Сякаш той и тя някак се чувстваха привлечени от това, което търсеха и знаеха, че то беше някъде там - но и същевременно не беше. Не в тази зала, не

под тези руини, но... някъде там, не много далеч оттук, се намираше саркофагът от Африка.

Последвалите мигове за Трой и Селесте бяха колкото решаващи за разследването им, толкова и опасни. Той и тя, позволявайки си да направят още няколко крачки към струпването, изведнъж усетиха, че основата под краката им се разклаща - и професорите Гамал и Харингтън усетиха същото.

- Какво се случва! - извика стреснат англичанинът, оглеждайки се тревожно. - Това не е логично, по-рано през деня тук бяхме с няколко човека повече и мястото изглеждаше напълно стабилно!

- Трябва да излизаме! - извика другият по-възрастен археолог, който даде знак на съпрузите Годхънт да последват него и другия мъж, но уви - плановите на никой за измъкването и на четиримата им навреме не се получиха.

Само след миг залата се разтресе дори още повече. Следвайки първичния си инстинкт за самосъхранение, двамата професорите отскочиха забързано към коридора, отвеждащ към изхода от гробницата - Трой и Селесте обаче нямаше как да бъдат толкова бързо, защото по същото това време основата под техните крака не просто се разклати, а направо... пропадна.

Със силен вик, двамата влюбени пропаднаха нейде надолу, пред ужасените погледи на Гамал и Харингтън, които нямаше какво да направят, за да им помогнат.

Ала въпреки неприятното и буквално болезнено падане, в което съпрузите и камара тежки камъни бяха повлечени, нещо успя да породии у Трой и Селесте усещане за спокойствие. А това нещо бе необичайно видение, през което те ненадейно преминаха едновременно докато летяха стремглаво надолу по необичайния стръмен тунел, на който ненадейно се бяха натъкнали...

Започна се с мелодия... Многолика, привлекателна, цветна... Последвана от студен полъх и от образи, които се понесоха около тях. Образи на късчета от стъкла и огледала, прелитащи навсякъде около тях - показващи ликовите им и ликовите на другия, примесени в едно изумително нелогично цяло...

"Вие сте там... Знаете го... изживявате го... Просто последвайте себе си." - съвсем ненадейно, този магичен, женски глас се понесе навсякъде наоколо като хипнотично ехо.

И тогава видението изчезна, а двамата влюбени се строполиха тежко наскред непрогледната тъмнина.

- Селесте... - прошепна тогава едвам свестилия се Трой, надигайки се леко въпреки болката от ожулванията си. Започна да се пресяга на всички страни, за да открие своята любима - и през душата му премина чутовна вълна от облекчение, което ненадейно чу гласа ѝ:

- Тук съм... - изрече тихо и стенещо тя. - Спокойно, любими, жива съм... А ти... как си!?

- Горедолу... - отвърна той и чак тогава най-накрая достигна до нея и я прегърна, което му достави допълнително облекчение, макар и двамата понастоящем да се намираха в страховита несигурност наскред този непрогледен мрак. - Цяло чудо е, че изобщо сме цели след такова падане...

- Сам го каза - чудо... - прошепна Селесте, притискайки чувствено неговото тяло с едната ръка, а другата пъхвайки в джоба на панталона си. - Убедена съм, че и тук има необичайна паранормална намеса... Уф, да му се не види! Телефонът ми е напълно потрошен!

- Моят... работи... - за радост и на двамата, Трой успя да включи поне дисплея на своето устройство и така да освети лицата и на двама им, като за да се уверят той и тя, че за радост раните им не изглеждаха твърде сериозни. - Няма обхват. Но поне фенерчето му още е в кондиция. Ще ни е нужна някаква светлина след като топлинните лампички останаха горе.

Селесте кимна, пое си въздух и си позволи да се изправи. Мъжът стори същото и двамата се огледаха. Веднага установиха, че се намират в нещо като пещера дълбоко под земята. А пред тях имаше... тесен коридор.

Съпрузите се спогледаха.

- Дали имаме друг избор? - прошепна тя.

- И да имаме... не бихме изоставили търсенето си точно сега, нали? Не и след онова удивително нещо, през което преминахме докато падахме. И ти го видя и почувства, нали? Чу го...

- Да... - отговори жената и се загледа в пролуката пред тях, която означаваше пътя, по който трябваше да продължат. - Ние с теб сме предопределени да сме част от всичко това, каквото и да е то. И трябва да доведем нещата до край. А съдбата ще ни подсказе кой е *правилният* край.

И тя, и любимият ѝ вече изпитваха у себе си въздигането на нов устрем, който щеше да ги води напред. Тръгнаха.